

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 197/2019
05.03.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић, Милунке Цветковић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марсела Гогиха, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Руми К бр.410/16 од 12.06.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.997/18 од 13.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 05.03.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Руми К бр.410/16 од 12.06.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.997/18 од 13.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми К бр.410/16 од 12.06.2018. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 02.10.2015. до 29.12.2015. године, као и време проведено на издржавању мере забране напуштања стана из члана 208. став 1. ЗКП, са применом мере електронског надзора по решењу Основног суда у Руми Кв 114/16 од 24.03.2016. године која је трајала до 09.06.2016. године.

Истом пресудом на основу члана 86. КЗ, у вези члана 297. став 5. КЗ окривљеном АА изречена је мера безбедности забране управљања моторним возилом „Ц“ категорије у трајању од шест месеци рачунајући од дана правноснажности пресуде.

На основу члана 258. став 4. ЗКП оштећени ББ, ВВ и ГГ упућени су да имовинскоправни захтев у целини могу да остваре у парничном поступку, а на основу члана 264. став 1. у вези члана 261. став 2. тачка 1) и 7) ЗКП обавезан је

окривљени АА да плати трошкове кривичног поступка ближе наведене у изреци те пресуде у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.997/18 од 13.11.2018. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА па је пресуда Основног суда у Руми К бр.410/16 од 12.06.2018. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Марсел Гогић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи на тај начин што ће окривљеног ослободити од оптужбе а да бранилац окривљеног АА буде позван на седницу већа Врховног касационог суда у смислу члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни касациони суд је у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 487. став 1. ЗКП, након разматрања списка предмета и навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног АА навођењем као разлог за подношење захтева повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, само формално означава повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП – због које је подношење захтева дозвољено, али не конкретизује у чему се она састоји, већ суштински у образложењу захтева, оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажној одлуци, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Наиме, бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, а супротно утврђењима у нападнутим одлукама наводи да у побијаним одлукама није примењена одредба члана 16. став 5. ЗКП јер постоји сумња у погледу чињенице од које зависи постојање обележја кривичног дела, а

наиме током поступка није са извесношћу утврђен узрок саобраћајне незгоде што представља одлучну чињеницу на постојање кривично правне одговорности окривљеног. Надаље у захтеву се наводи и да је окривљени оглашен кривим изреком првостепене пресуде за кретање левом коловозном траком и поступање супротно одредби члана 35. став 1. и 2. ЗОБС-а иако је из налаза вештака потпуно јасно да се критичном приликом радило о рефлексној радњи никако о савесном и вољном кретању окривљеног супротном траком.

Како је, дакле, у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено –повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а суштински се указује на недозвољен разлог за подношење захтева – на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП оценио као недозвољен и донео одлуку као у изреци.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић